

νοια, που τους περνούσαν, ο κόσμος έλεγε το μακρί του και το κοντό του, ό,τι ήθελε ο καθένας, όχι βέβαια θαμάζοντας το έργο τους.

Ένας μοναχά χριστιανός, άμα τους είδε δεμένους, τους κοίταζε με θαυμασμό και σιγόειπε:

— Πατριώτες!..

Αυτός ο άνθρωπος στά 97, είμαστε βέβαιοι, δε θα φώναζε «Ζήτω ο πόλεμος!» αλλά θα πολέμησε.

ΧΑΘΗΚΕ

ένα παράσημο για τους έξυπνους εκείνους που τα καταφέρναν να ποτρεύουν ένα δυστυχισμένο νέο, το γεωπόνου Δέρβου. Οί άνθρωποι δούλεψαν και ιδρώσανε για νάν το καταφέρουν, και τώρα που το καταφέρνανε δέν έννοούνε νά πάψουν. Πρώτα πρώτα τόν κάνανε νά πιστέψει πως ανακάλυψε κάπιο γιατρικό για τους κάλους και πως ο Πικπας τονέ διώρισε γιατρό του. Του κάνανε διπλώματα, του στείλανε γράμματα και τηλεγραφήματα πλαστά, δημοσιέψανε χίλια δυό στις έφημερίδες, και τα καταφέρνανε μιιά χαρά νάν του γυρίσουν τó μυαλό και νάν τόν κάναν νά μή μπορεί νά βρεί δουλιιά μιά νά πουλάει φημερίδες στους δρόμους για νά βγάλει τó ψωμί του.

Τώρα του βγαλανε στή μέση πως έρχεται κάπια πλούσια Άμερικανίδα νάν τονέ στεφανωθεί, κι ο δυστυχισμένος ο Δέρβος τά πιστεύει κ' έτσι χάνοντας και τó λίγο μυαλό που του άπόμεινε, θα πετάξει κάνα πρωί και τις έφημερίδες και θα σταυρώσει τά χέρια του περιμένοντας νάρθει ή πλούσια Άμερικανίδα με τά εκατομμύρια της νάν τονέ θρέψει.

Τό άπελπιστικώτερο είναι πως όλ' αυτά τά κάναν οί φιλόσοφοι δημοσιογράφοι μας που μές παίρνουν καθε μέρα ταύτια φωνάζοντας για τά «άγρια» συνήθεια μας!

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ

όσοι φίλοι δε μές στείλανε ακόμα τή συντρομή τους για τó χρόνο αυτό, μερικοί και για περασμένα χρόνια, νά μές τή στείλουν, άφου ο «Νουμάς» ούτε τήν πρώτη κυκλοφορία έχει, ούτε ρούβλια πιά λαβαίνει από τή Ρουσία, που ύστερ' από τόν πόλεμο έπαψε πιά νά υποστηρίξει, για τήν «έξωτερική»

κυρία Παγουδάκη;» κάνει μιιά άλλη κυρία πιθώνοντας τó πηγούνι της πάνω στο τραπέζι του καφενέ αγιατί δέν τόν άφησεν ή μαχμιά του. Εξέρτε! Όσα με τά στερνά της τόν έδερνε. Αυτό τó πιστοποιήσανε κι' άλλοι. Κείνη τή στιγμή ο σιόρ Τζώρτζης χτύπησε με τήν άκρη του μπουκίτου του τó τραπέζι του. Ο καφετζής γύρισε, τόν κοίταζε και του φώναζε «Άμέσως!» Ύστερα πήγε σε μιιά βραχιά πούταν δέω από τόν καφενέ κλεισμένη με καλάμια κ' έκοψ' ένα μπουκέτο που τó πίθωσε στο τραπέζι του σιόρ Τζώρτζη. Καθε βράδι κοντά νά φύγη έπερνε κ' ένα τέτοιο μπουκέτο ο σιόρ Τζώρτζης. Σηκώθηκε, πέρασε πάλι άνάμεσ' από τά καθίσματα και τραβήξε για τή χώρα. Όλοι γύρισαν και τόν κοιτούσαν όσο που δέ φαίνονταν πιά. Ο σιόρ Τζώρτζης πήγε στο σπίτι του, έδωσε τó μπουκέτο του υπερέτη του και τόν διάταξε νά τó πάη στήν κυρία Παγουδάκη. Κι' από τότες ο σιόρ Τζώρτζης τής έστειλε ταχτικά ένα τέτοιο καθε άπόγεμα. Και ίκανοποιούνταν μ' αυτό τελεία.

Η χώρα τó καταλαβε και ξανάρχισαν τά ίδια. Μά σε λίγες μέρες συνήθισαν κι' αυτό κι' αν ο σιόρ Τζώρτζης ο ίδιος δέν τους κινούσε τήν περιέργεια και δέν έκανε καθε τόσο κι' ένα μικρό σούσουρο θά τόν ξεχνούσαν γλήγορα.

Μονάχα ή παχιά άυστηρή κυρία, χωρίς κι' αυτή νά μπορέση ποτέ νά μαθη τó γιατί, από τή βραδυά με τó χορό στύ κυρίου Ταβλή δέν μπορούσε νά χωνίψη τόν πρόξενο της Γαλλίας.....

Λευκάδα

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΔΕΒΑΡΗΣ

πολιτική της, φύλλα σαν τó «Νουμάς», ούτε κόμματα υποστηρίζει, ούτε εκδιάζει Τράπεζες και άλλους παραλήδες επιχειρηματίες, για νά σκεπάσει με όλ' αυτά τά έξοδά του.

Παρακαλούμε λοιπόν τους φίλους νάν τά συλλογιστούνε αυτά και νά θυμηθούνε νά μές στείλουν τή συντρομή τους παρακαλούμε μοναχά και δέν τους φοβερίζουμε πως θάν τους ρεζιλιόψουμε, όπως έκανε τελευταία ο κ. «Ακρίτας» που έβρισε λωποδύτη έναν όμογενή της Άλεξάντρειας, τόν κ. Περικλή Γλυμενόπουλο (ακόμα δέν είδαμε καμιά διαμαρτύρηση ή καμιά καταγγελία του άνεψιού του και φίλου μας κ. Ν. Λάσκαρη) ίσως γιατί δέν του πλώρωσε τή συντρομή.

Τέτιες χωριατιές ούτε τις έκανε ούτε θάν τις κάνει ποτέ ο «Νουμάς». Όποιος δε θέλει νά μείνει συντρομητής, άς μές γυρίσει τó φύλλο, κι όποιος δε θέλει νά μές πλώρσει, χαλάλι του. Έμεις τó φύλλο τó στέλνουμε σε όλους ταχτικά, κι αυτό μές κάνει νά πιστεύουμε πως ταχτικά πρέπει νά μές στέλνεται κ' ή συντρομή. Δέν ξέρουμε πάλι: μπορεί νάχουμε κι' άδικο.

Παρακαλούμε ακόμα τους συντρομητάδες της Άθήνας που θάλλάζουμε σπίτι τήν 1 του Σεπτέμβρη, νά μές τó δηλώσουνε για νά ξέρουμε.

ΣΕΛΗΝΗ

I

Άστρο χαρής δέν είμι, όρη θλιμμένη,
Μά φώς συμπονεμού σε ξαγναντίζουν
Τή νύχτα όσοι παράδοξα γυρίζουν
Στήν έρημιά που γύρω είν' άπλωμένη.

Ψυχή και ού από πόνο σπαραγμένη,
Γυρνάς ψηλά στις ώρες που σκορπίζουν
Τό σιέναγμα οί ψυχές και λαχταρίζουν
Στήν κόλαση που έδω τους είν' όσομένη.

Κι' όταν οί πόνοι άναχνπούν στα στήθια
Και τ' άμοιρα ματόφυλλα δακρύνουν,
Τά μάτια στον αϊθέρα σ' άντικρύζουν.

Ραίνε κ' έδω στήν όρη δάκρυα πλήθια
Και στον καθ' έργο που σιδό κλάμμα σβύνει
'Η συντροφιά σου, ώ Θεήνε, άνάσα χύνει.

II

Πέφτει βουβό τó δάκρυ στή μορφή σου
Που χλώμιασε στον άφανο καμύ σου,
Και σκοτεινάζει τ' όριο πρόσωπό σου
Στήν άγιαρή σου λύπη τήν κρυφή σου.

Κι' όληνυχτίς, φεγγάρι, δίο και σβύσου,
Φέβγεις γοργά στο σύντομο χαμό σου,
Μά εκεί που λαχταράς τόν τελειωμό σου
Ζωής όρη σου κράζει άναγεννήσου.

Βαρύμοιροι και μές σαν τρώει ο πόνος
Στον τάφο Αντρωτή γοργοπειούμε,
Μ' άλλουιά, ζωή κατάρα! ξαναζούμε

Κάθε φορά: όσο που νάρθη ο μόνος
Καιρός που θ' άγκαλιάσουμε τó χάμα
Μαζί με μές νά ρέψει ο πόνος λιώμα.

Κέρκυρα

ΝΑΣΙΠΠΟΣ

ΑΒΑΡΙΑ

Στον Άγνήρη τόν Έφταλιώτη

Η γολέττα του καπετάν Ζήση εΐτανε τó πιο πιτυχημένο και θαλασσινό καράβι του νησιού. Τή θάρωσε ο μάστρο Θεωνάς και τήνε λέγανε Άδάμ.

Μά τó φορτίο που τή φάρωσε ο κύρ Κοσμάς εΐτανε κακοροζικό. Ένα βαρύ και κακοστοίβαχτο φορτίο Άρτίς.

Κι εΐτανε και χειμώνας: βαρυχειμωνιά.

Όσο φυσούσε πύρρος, πάει κλά. Η γολέττα άρμένιζε σαν τó θλακασπούλι: έκαθε μίλλια περνούσε όλα τά κεράβια.

— Χαράς το, τó καράβι μας!

Λέγανε οί νάφτες και τραγουδούσανε στην πλώρη. Σάν φουρτούνιαζε όμως ο καιρός:

— Καπετάν Ζήση, νά ποδίσωμε, φωνάζανε.

Ο καπετάν Ζήσης εΐτανε θαλασσινός από τά γεννησοφάσια του. Περήφανος και άξιος: που νάκούσει νά ποδίσει; Δέν έπόδισε ποτέ του.

— Όρτσα! φώναζε από τήν πρύμη.

Και οί νάφτες του, ο Γνώσης, ο Σκέψης, ο Κρίσης, ο Θέλησης κι ο Συνείδησης, θένε δε θένε, τρέχανε στα άρμενα.

Έτσι, πότε πρύμα, πότε όρτσα, με τρυβέρτα και με βόλτες ή γολέττα πήγαινε τó δρόμο της, ως που ζύγωσε τής Συλλογής τόν κάβο, ένα κάβο ξακουστό για τους άγέληδες που βγάξει και για τις φουρτούνες του.

— Άγάντα μπαμπαφίγκο, κόντρα, φλόκους και στραλλίρες, διάταξε ο καπετάν Ζήσης, νά περάσωμε τόν κάβο.

Μά ο άνεμος ενάντιος, Έγώισμός με μπόρες, έριχτε τή γολέττα ίσια στα νησάκια τά λεγόμενα Άπόλαφες. Όσο όρτσάριζε ή γολέττα τόσο ο άνεμος δυνάμωνε. Τά κύματα, σαν άσυλλόγιστες επιθυμίες, μπαίνανε από τήν πλώρη και βγαίνανε από τήν πρύμη.

— Πά ν' αρχίζουμε, καπετάν Ζήση, φωνάζανε οί νάφτες.

— Κάλλια σύψυχοι νά πάμε, τους άπάντησε ο καπετάν Ζήσης, παρά νά παραδώω τó φορτίο μου στον πειρατώ τά χέρια.

Τωόντι στα νησάκια άφτά, τά λεγόμενα Άπόλαφες, υπάρχανε κάτι φυσικά λιμανάκια που μπορούσανε ν' αρχίζουνε ως που νά σιάζει ο καιρός. Μά είχε και κάτι πειρατές, που τους λέγανε τά Παθη, φοβερούς και τρομερούς.

— Άγάντα, τó λοιπόν, τις σκότες!

Άγάντα! μά κι' άνεμος δε χωράτεθε. Άνάμεσα τή Συλλογή και τις Άπόλαφες, τους πήρε τά πανιά σαν μαντηλάκια.

Ός νά βάλουμε στή θέση άλλα πάνε και οί βάρκες, και οί ρούμενες και τά ρασπέτα. Άλλα σάρωνε ή θάλασσα. Άλλα οί νάφτες ρίζανε για νά λαφρώσει ή γολέττα.

— Άνάθεμά το για φορτίο! μουρμούριζε ο καπετάν Ζήσης, θά μές πνίξει.

Και βαστούσε με μεγάλη προσοχή τó τιμόνι μνή πάρει πότζα τó καράβι και μπατάρει.

Που σ' άκούει όμως τέτοια ώρα τó τιμόνι; Πριν περάσουνε τόν κάβο τó φορτίο κύλισε στή μπάντα και τά κύματα πατούσανε τή γολέττα σά νά εΐτανε κανένας βράχος μέσ' τή θάλασσα.

— Χαθήκαμε, φωνάζανε οί νάφτες.